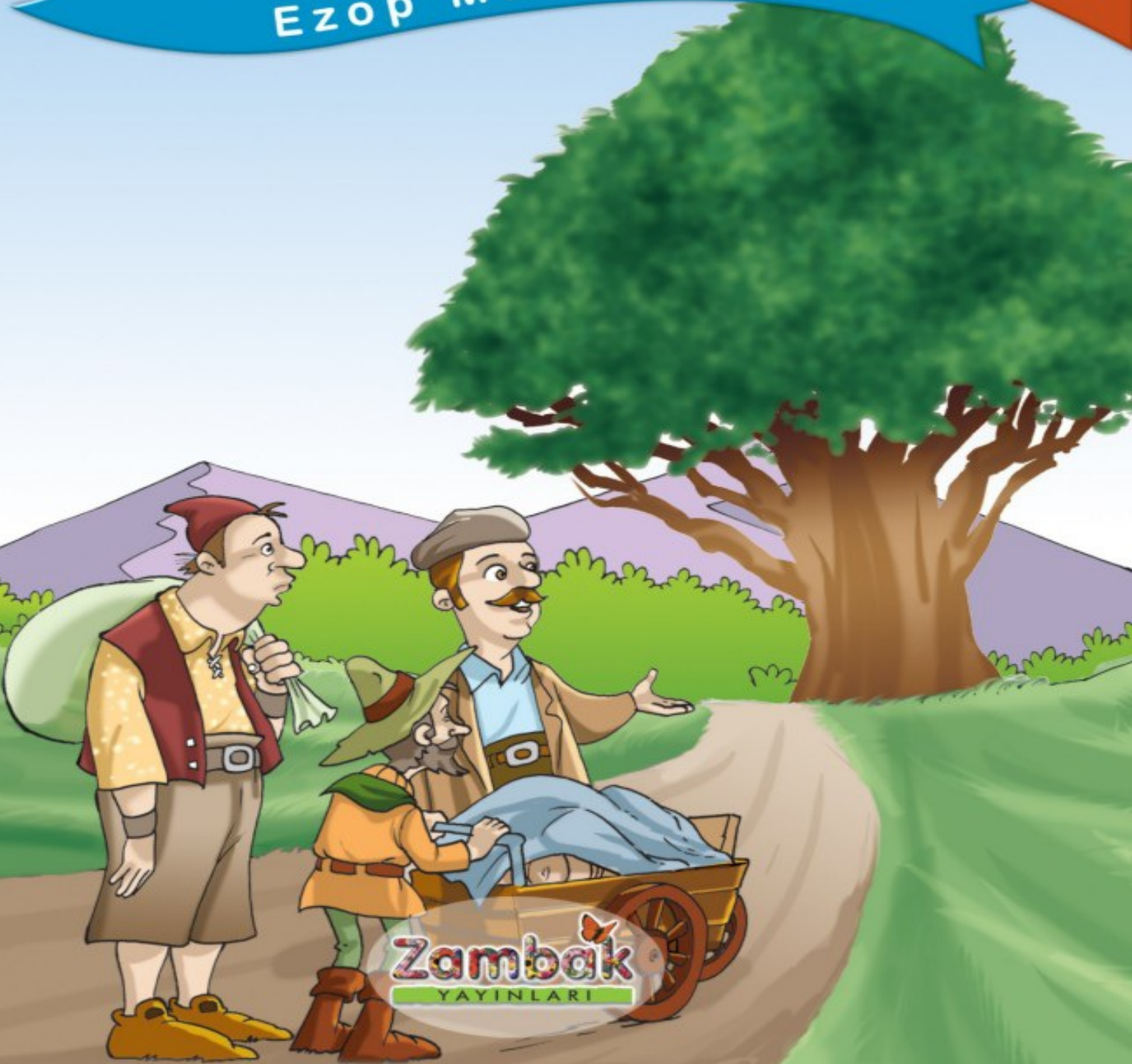

MEB Tavsiyeli İlköğretim 100 Temel Eserden Seçmeler 5

ÇINAR AĞACI

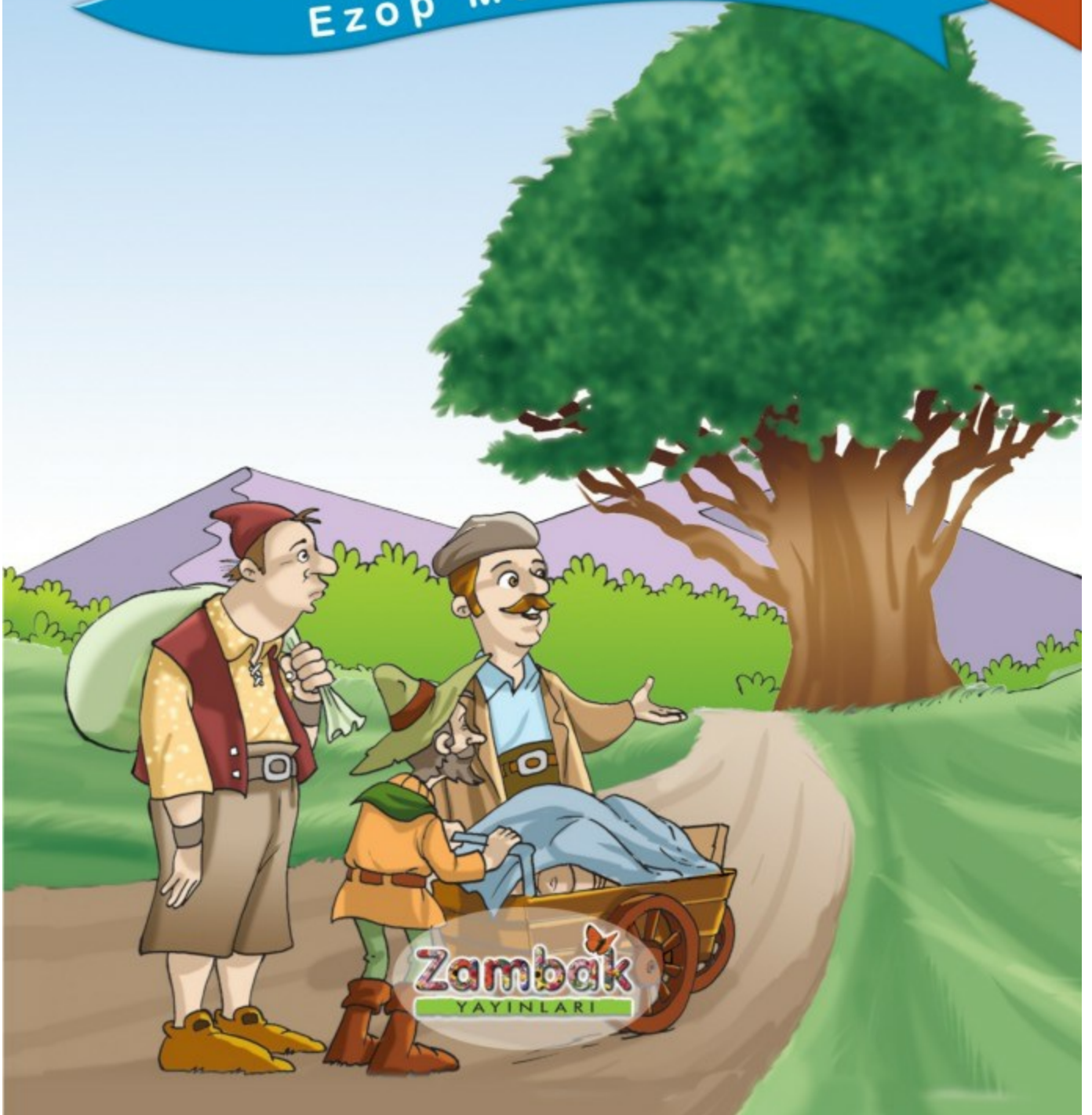
Ezop Masalları

MEB Tavsiyeli İlköğretim 100 Temel Eserden Seçmeler 5

ÇINAR AĞACI

Ezop Masalları

ÇINAR AĞACI

Hazırlayan:
M. Orhan BUĞRAHAN

Zambak
YAYINLARI

KÜNYE

Copyright © Zambak Yayıncılık ve Eğitim Gereçleri Tic. AŞ
Bu kitabın tamamının ya da bir kısmının, kitabı yayımlayan şirketin önceden izni olmaksızın elektronik, mekânîk, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır. Bu kitabın tüm hakları, Zambak Yayıncılık ve Eğitim Gereçleri Tic. AŞ'ye aittir.

MEB Tavsiyeli İlköğretim 100 Temel Eserden Seçmeler 5

ÇINAR AĞACI

Yayın Yönetmeni
Mehmet AZİM

Editör
Sait TÜRKOĞLU

Resimleyen
İmam CİCİ

Grafik ve Görsel Tasarım
Sürat Dizgi - Grafik - Tasarım

Zambak
YAYINLARI

Tek-er İş Merkezi Mahmutbey Mah. Soğuksu Cad.
Nu.: 31 Kat:5 34217 Bağcılar / İSTANBUL
tel.: (0212) 604 21 23 Faks: (0212) 443 98 39
www.zambak.com

ODUNCUNUN BALTASI

Adamın biri, ırmak kenarında kuru dal kesiyormuş. Odunları şehre götürüp satıyor, böylece ailesinin geçimini sağlıyormuş.

Oduncu bir gün, yine kuru dal kesmeye gitmiş. Gün boyu çalışmaktan yorulmuş ve ırmağın kenarına uzanarak dinlenmek istemiş. Bir süre sonra uykuya dalmış, uyurken elindeki baltayı suya düşürmüştü.

Rüyasında, sudan kocaman bir devin çıktığını görmüş. Bu, iyi kalpli bir devmiş. Suyun içinde, uzaktan köylüye gülümsemiş. Kendisinden korkmamasını söylemiş.

Oduncu yarı korkulu, yarı sevinçli bir şekilde uyanmış, ırmağın serin sularıyla yüzünü yıkamış. O sırada baltanın elinde olmadığını fark etmiş. Bir oduncunun en önemli aracı baltasıyla ipiymiş. Balta olmayınca ipi ne yapsın? Oduncu sinirinden ağlamaya başlamış.

Oduncu ağlarken suyun içinden rüyada gördüğü dev çıkmasını mı? Oduncu korku içinde kaçmaya başlamış. Dev peşinden bağırmış:

– Oduncu kaçma! Benden sana zarar gelmez! Bana niçin ağladığını anlattıysan sana yardımcı olabilirim, demiş.

Bu sözleri duyan oduncu bir an duraklamış. İçinden:

– Belki de bu dev adam, suya düşen baltamı bulabilir! Denemekte yarar var, demiş. Geri dönmüş ve ırmağın kenarına kadar gelmiş.

– Ben bu ırmağın kıyısındaki ağaçlardan kuru dal toplarım. Onları şehirde satar, geçimimi sağlarım. Fakat uyurken elimdeki baltayı suya düşürmüştüm. Onun için ağlıyorum, baltayı bulup bana verirsen çok sevinirim, demiş.

Dev adam:

– Ondan kolay ne var? Şimdi baltayı bulup sana getireceğim, demiş. Dev böyle söylemesi ile suya dalması bir olmuş. Bir süre sonra sudan, altından yapılmış bir balta çıkarmış.

– Ey oduncu, senin kaybettiğin balta bu mu, diye sormuş.

Oduncu:

– Hayır, benim baltam altından değildi, demiş. Dev, tekrar suya dalmış, bir süre sonra bir balta daha çıkarmış. Bu balta da gümüştenmiş. Tekrar oduncuya sormuş.

– Oduncu kardeş, senin kaybettiğin balta, bu balta mı, demiş.

Oduncu yine:

– Hayır, bu benim baltam değil. Bu gümüş bir balta, demiş. Dev adam tekrar suya dalmış. Bir süre sonra yine elinde demir bir baltayla sudan çıkmış.

Oduncu:

– Evet, işte bu, benim baltam, demiş. Baltayı bulduğu için yüzü gülmüş. Dev adama:

– Baltamı bulduğun için sana çok teşekkür ederim! Sen çok iyi kalpli bir devsin, demiş.

Oduncu baltasını alıp oradan ayrılmış. Altın ve gümüş baltaları da ırmağın kıyısına bırakmış.

Çünkü o baltalar, oduncunun değilmiş. Onları haksız bir şekilde sahiplenememiş.

Dev:

– Sen çok iyi kalpli ve doğru sözlü bir insansın! Hakkın olmayan şeyi almıyorsun. İstesen bu baltaların sahibi olduğumu iddia edebilirdin. Doğru söylediğin için mükâfat olarak bu altın ve gümüş baltayı da sana hediye ediyorum, demiş.

Oduncu:

– Ama benim olmayan şeyleri nasıl alabilirim? Ben onları hak edecek bir şey yapmadım! Hayır, onları alamam, demiş. Dev, ısrar etmiş:

– Bunlar, doğru sözlü olmanın karşılığıdır. Üstelik bunları ben sana armağan ediyorum. Aslında bunları seni denemek için vermiştim, sen açgözlülük göstermedin. Hakkın olmayan şeyleri almak istemedin. Lütfen, giderken bunları da yanına al, demiş.

Oduncu, odunlarla birlikte altın ve gümüş baltayı da sırtına sarmış. Güneş vurunca baltalar, odunlar arasında parıl parıl parlıyormuş. Yolda oduncuyu görenler bu işe akıl sır erdirememişler. Odunların parladığını da ilk defa görüyorlarmış.

Adamcağız evine dönmüş. Akşamleyin arkadaşlarını da evine toplamış. Onlara başından geçenleri anlatmış. Anlattıkları, arkadaşlarının çok ilgisini çekmiş. Bu sırada bazı arkadaşlarında kıskançlık duyguları belirmeye başlamış. Kıskanç arkadaşlarından biri, içinden:

– Hımm, yarın ben de gidip baltayı suya düşüreyim. Bakalım ne ile karşılaşacağım? Kim bilir, belki de bir altın balta alıp gelirim, demiş.

Çaylar içilmiş, konuşmalar bitmiş ve oduncunun arkadaşları evlerine dönmüşler.

Ertesi gün kıskanç olan kişi ırmağın kenarına gitmiş. Uyur numarası yaparak kıyıya uzanmış, elindeki baltayı suya düşürmüştü. Bir süre sonra da ağlamaya başlamış. Dev, hemen suyun içinde belirmiş:

– Oduncu kardeş, niye ağlıyorsun? Bir derdin mi var? Derdini söyle de derman olmaya çalışalım, demiş.

Oduncu:

– Az önce dinlenmek için şuraya uzanmıştım. Uyurken elimdeki baltayı suya düşürmüştüm. Ben şimdi ne yapacağım? Odunları satarak ekmek parası kazanıyordum, demiş.

Dev:

– Üzülme, ben şimdi senin baltanı sudan alıp gelirim, demiş. Dev, hemen suya dalmış, dalmasıyla çıkması bir olmuş. Elinde altından bir balta varmış:

– Oduncu kardeş, bu balta senin baltan mı, diye sormuş.

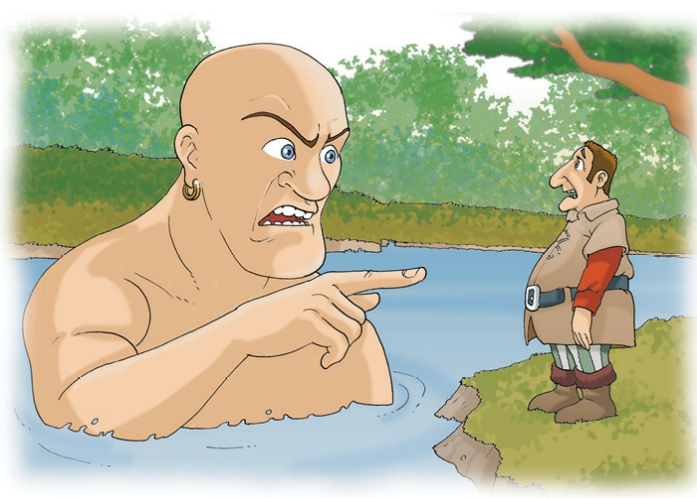
Oduncu, çok sevinmiş:

– Hah işte, bu benim baltam, demiş. Aslında dev oduncuyu denemek için altın baltayı sudan çıkarmış. Oduncu, onu hemen sahiplenince sahtekârlığı ortaya çıkmış.

Dev:

– Senin yaptığın davranış doğru değil, sen sahtekâr bir adamsın! Diğer oduncuyu kıskandığın ve bu şekilde zengin olmaya çalıştığın için yalan söyledin. Ben, doğru sözlü adamları severim, yalancılardan hiç hoşlanmam. Şimdi hemen burayı terk et! Bir daha gözüme görünme, demiş. Altın baltayı ona vermemiş, diğer baltayı da sudan çıkarmamış.

Adam, yaptığından çok utanmış. Arkadaşını kıskanmakla hatalı davrandığını anlamış. Arkasına bakmadan ırmağın kıyısından uzaklaşmış. Kaybettiği baltanın değeri önemli değilmiş fakat arkadaşını kıskanıp böyle bir ders alması çok önemliymiş.

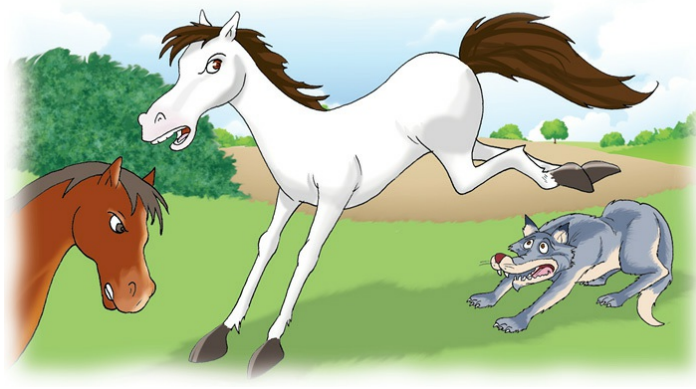

KURT İLE ATLAR

Kurdun birinin yolu bir köye düşmüş, köyün etrafında dolanmış fakat yiyecek bir hayvan bulamamış. Bir ekin tarlasından geçmiş. Tarla boydan boya arpa doluymuş. Kurt ne yapsın arpayı, yiyemez ki... Bırakıp gitmiş. Tarladan çıktıktan kısa bir süre sonra bir at sürüsüne rastlamış.

Önce atlardan birine saldırmaya çalışmış fakat kurdun niyetini sezen atlar, kurda tekme savurmaya başlamışlar. Eğer tekmelerden biri isabet etse kurt yere serilirmiş. Zorla güzellik olmayacağını anlayan kurt, atları konuşarak ikna etmeyi düşünmüş:

– At kardeşler, bırakın tekme atmayı! Benden size zarar gelmez. Ben de sizi arıyordum, elbette size söyleyeceklerim var. Şurada bir arpa tarlası buldum ama arpaları yemedim. Size sakladım, sizin dişlerinizin gıcirtısına bayılırım. Haydi, siz yiyin, ben de seyredelim. Daha sonra ormana doğru birlikte yürüyüş yaparız, sizi ailemle tanıştırmam, demiş.

Atlar bu sözlere kanmamışlar. İçlerinden tecrübeli olanı:

– Daha önce de böyle tatlı dilli kurtlarla karşılaştık, canlarımızı zor kurtardık. Bizi yakalayıp yemek için ellerinden geleni yaptılar. Birlik olalım, yoksa bu kurtlar çoğalır ve bizi yemeye kalkışır, demiş.

Atlar, hep birlikte köye doğru yürümeye başlamışlar. Kurt da arkalarından geliyormuş.

– Nereye gidiyorsunuz arkadaşlar? Daha tam olarak tanışmadık bile! Konuşup dertleşelim, tanışalım. Atlarla biz kurtlar akraba sayılırız, demiş.

Atlar, hem ilerliyor hem de kurda cevap vermeye çalışıyorlarmış. İçlerinden biri:

– Yahu, siz kurtları bilmez miyiz? Sen arpa yiyebilseydin karnını doyurmadan durur muydun? Arpayı yiyemiyorsun fakat gözün bizde. Tatlı dilinle bizi kandırıp yemeyi planlıyorsun. Ama sen şimdiye kadar nal da yememişsin, iyi bir nal yeseydin bir daha hiçbir zaman acıkmazdın. İyilik etme süsü vererek bizi aldatmaya çalışıyorsun. Biz senin huyunu biliriz, demiş.

Kurt, atları diliyle aldatamayacağını anlamış ve atlara saldırmaya çalışmış. Fakat nereden geldiğini anlayamadığı nallı ayak darbesiyle kendini yerde bulmuş. Uzun süre baygın vaziyette yatmış, kendine gelince ormana doğru yavaş yavaş gitmiş. Atlar da köyün yolunu tutmuş.

KURT İLE ASLAN

Bir gün, kurdun biri köye yaklaşmış, ağılın etrafında geziniyormuş. İçinden:

– Bir açık kapı bulsam da içeri girsem, köpekler görmeden bir koyun kapsam, diye geçiriyormuş.

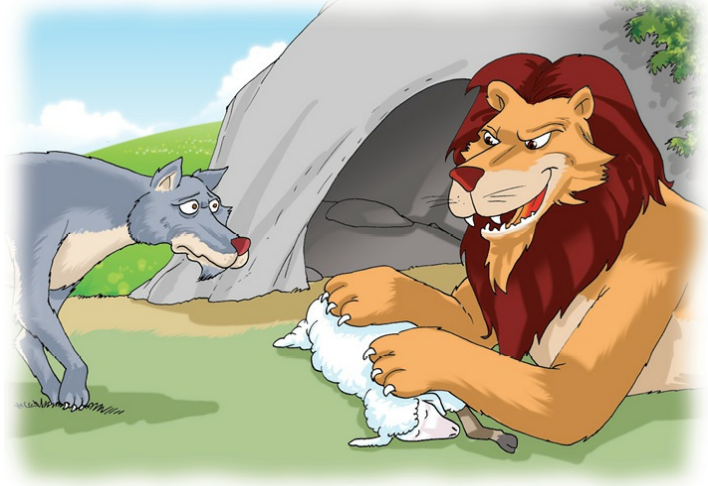
Akşam olmuş, herkes uykuya dalmış fakat a kurdun gözüne uyku girmiyormuş. Güçlükle ağılın içine girmiş ve uyumakta olan bir koyunu kapıp götürmüş. Koyun, kendisini rüyada sanıyormuş.

Kurt, inine yaklaşmış, tam avını içeri alacağı sırada önüne bir aslan çıkmış. Kurdun elinden koyunu çekip almış.

Kurt, neye uğradığını anlayamamış. Aslana bir şeyler söylemek istemiş ama krala karşı gelmeyi de göze alamamış. Geri geri çekilmiş ve aslandan biraz uzaklaşmış. Ona:

- Bu senin yaptığına haksızlık derler. Benim avımı elimden alıyorsun, bu davranış sana yakışıyor mu, demiş. Bu sözler, aslanı kızdırmış ama aslan sinirinden kahkaha atmaya başlamış:
- Ne dediğini kulakların duyuyor mu senin? Bu koyunu sen çalıp buraya getirmedin mi? Yoksa sana bir dostun mu verdi, diye sormuş.
- Bu söz üzerine iki yabani hayvan birbirine girmiş. İşler yolunda gitmeyince iki açgöz, kavga etmeye başlamış. Elbette kavgayı, her zaman olduğu gibi kurt kaybetmiş. Aslan ile kurt kavga ederken koyun da oradan kaçivermiş.

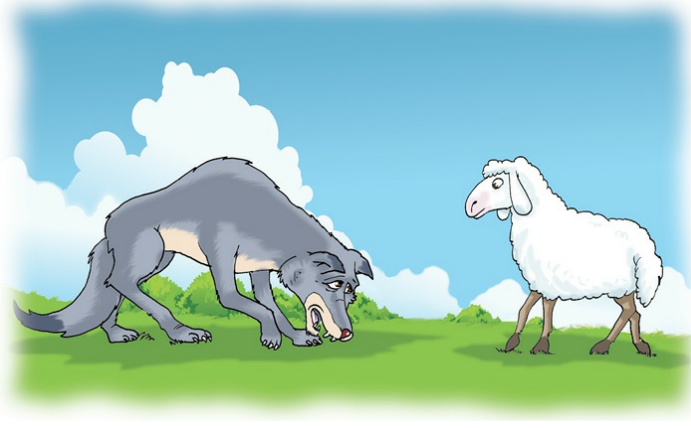
KURT İLE KOYUN

Kurdun biri, bir köpek sürüsüyle karşılaşmış. Bir sürü köpekle karşılaşılır da yara almadan kurtulmak mümkün olur mu? Köpekler, kurdu yere sermişler ve öldü sanıp orada bırakmışlar. Bir süre baygın olarak yatan kurt yavaş yavaş kendine gelmeye başlamış.

Kurdun kımıldayacak hâli kalmadığından yiyecek bulması da çok zormuş. O sırada öteden bir koyunun geldiğini görmüş. Koyuna seslenmiş:

– Koyun kardeş çok zor durumdayım, köpekler beni perişan etti! Ne olursun bana yardım et, bana şu dereden biraz su getir! Sen su getirirsen ben de yiyeceğimi kendim bulurum, demiş.

Koyun, kurda acımış. Onun perişan hâlini görünce dayanamamış ve dereden su alıp getirmiş. Kurt, suyu içince biraz kendine gelmiş. Teşekkür etmek için koyunun boynuna sarılmış. Koyun, içinden:

– Kurda güven olur mu? Ben bir delilik yaptım, şimdi cezasını çekeceğim, demiş. Oracıkta bayılıvermiş. Kurt, koyunun yanına yaklaşmış, içi rahat etsin diye uzun uzun dil dökmüş:

– Koyun kardeş, bana dereden su getirerek iyilik yaptın, benden sana zarar gelmez! Şimdi bana üç doğru söz söyle, seni salıvereyim, demiş.

Koyun:

– Birincisi keşke ömrümde seni görmeseydim! Seni gördüm, bari gözlerin kör olsaydı. Üçüncüsü, bir hastalığa tutulun da hepiniz kırılıp gidin! Çünkü bizden hiçbir kötülük görmediğiniz hâlde yine bize etmediğinizi bırakmıyorsunuz, demiş.

Koyunun doğru sözleri kurdun kalbini yumuşatmış. Bunlara kurdun bir diyeceği olmamış. Koyuna hiç dokunmamış ve onu salıvermiş.

HASTA İLE HEKİM

Adamın bir hastalanmış ve muayene olmak için hekime gitmiş.

Hekim:

– Hoş geldin! Nasılsın, iyi misin, diye sormuş.

Hasta:

– Çok terledim, her yanım su içinde kaldı, demiş.

Bunun üzerine hekim:

– Oh, ne iyi, ne iyi! İyileşiyorsun, demiş.

Hasta, evde birkaç gün dinlenmiş ama iyileşememiş, tekrar hekime gitmiş. Hekim, yine hastanın nasıl olduğunu sormuş.

Hasta:

– Bir titreme geldi, dişlerim zangır zangır birbirine vurdu, demiş. Bunun üzerine hekim:

– Oh, ne iyi, ne iyi! İyileşiyorsun, demiş.

Bir başka gün hasta, yine aynı hekime gitmiş. Hasta bu sefer de:

– Karnım ağrıyor, bu ağrıya dayanamıyorum, demiş.

Hekim yine:

– Oh, ne iyi, ne iyi! İyileşiyorsun, demiş.

Günler böyle geçip gidiyormuş. Bir gün hastanın ziyaretine akrabalarından biri gelmiş. Hastaya:

– Nasılsın, iyi misin? Hastalığın geçiyor mu, iyileşiyor musun, diye sormuş.

Hasta:

– Doğrusunu söylemek gerekirse öyle iyileşiyorum ki bu iyiliğe dayanamayacağım, demiş.

YARASA, DİKEN, MARTI

Yarasa, diken ve martı birleşmişler ticaret yapacaklarmış. Yarasa gitmiş, borç para bulmuş. Borç para ile işe ortak olmuş. Diken, yıllardır biriktirdiği yünlerden kumaş dokutmuş. Onun da elinde kumaş topları varmış. Martı da biraz bakır almış, onları güzelce kalaylatmış. Bakır kaplar parıl parıl parlıyormuş.

Üç ortak parayı ve malları yanlarına alıp bir gemiye binmişler. Önceleri keyiflerine diyecek yokmuş. Ticarete başlayanların çoğunda olduğu gibi hayaller kurmaya başlamışlar. Hayal kurmanın ücreti yok ya!

Yarasa:

– Ben, gündüzleri rahat rahat uyumak için bir saray yaptıracağım. Ağaç kovuklarında, mağaralarda yaşamak çok sıkıntılı oluyor, demiş.

Martı:

– Ben de büyük bir gemi alıp denizlerde gezeceğim. Güvertesinde martıların barınması için de yerler olacak, demiş.

Diken:

– Ben de topladığım yünlerden kumaş elde etmek için iplik ve kumaş fabrikası kuracağım, demiş. Bunlar, üç arkadaşın hayal ettiklerinden bazılarıymış. Daha neler neler hayal ediyorlarmış. Sonra da konuştuklarına kendileri de gülüyormuş. Bu sırada martı demiş ki:

– Tamam arkadaşlar, hayal kurmak güzel, bunun için ücret de istemiyorlar. Fakat hayallerle ticaret yapılmaz. Çalışmalıyız, birlikte ve mantıklı olarak kararlar almalıyız. Hesabımızı, kitabımızı iyi yapmalıyız. Kendimizi en kötü günlere göre hazırlamalıyız. Ticarete atılır atılmaz zengin olan, katlar yatlar alanlar nerede görülmüş, demiş. Diğer arkadaşları da martıya hak vermişler.

Deniz yolculuğu iyi başlamış, güzel bir hava varmış. Saatlerce yol almışlar, iki yaz bir güz gitmişler fakat ancak metrelerce yol alabilmişler. Tam denizin ortasına geldiklerinde hava bozmaya başlamış. Biraz sonra rüzgâr çıkmış, dalgalar artmış. Rüzgâr gittikçe şiddetini artırmış. Fırtına kendini belli etmeye başlamış. Gemi, fırtınalı denizde beşik gibi sallanıyormuş.

Gemi su almaya başlamış. Bir süre sonra gıcır gıcır gıcırdayıp batmış. Gemiyle birlikte mallar da suya gömülmüş. Önce herkes kendi derdine düşmüş. Üç ortak canlarını zor kurtarmışlar. Daha sonra bir araya gelmişler. Yarasa, martının arkasına tutunmuş; martı, dikenini iki gagası arasına almış. Birlikte geldikleri yere doğru uçmaya başlamışlar.

Bu beklenmedik olay ortakları epeyce üzmüş fakat en kötü şartlara göre hazırlandıkları için kısa sürede kendilerine gelmişler.

O günden sonra martı hep denizin kenarında dolaşmış. Bakırın karaya vurmasını bekleyip durmuş. Yarasa, alacaklılarından korktuğu için gündüzleri dışarı çıkamaz olmuş, ortalıkta görünmemiş. Diken de her gelen geçenin eline ayağına sarılıyor:

– Giydiğiniz elbiseler sakın benim kumaşlarımdan olmasın, diyormuş.

YARASA İLE GELİNCİK

Gelinciğın biri av peşindeymiş. Fare, kuş, tavuk ne bulursa yakalayıp midesine indiriyormuş. Yarasanın biri de yere düşmüş, uçmaya çalışıyormuş. Tam olarak yerden kalkmadan yanına gelincik gelmiş ve yarasayı yakalamış.

Yarasa, gelinciğe yalvarmaya başlamış:

– Ne olursun beni bırak da gideyim, demiş.

Gelincik, avı yakalamış bir kere, onu bırakıp da gider mi?

– Yoo, seni bırakmam! Ben kuşlara düşmanım, onları yakalar ve yerim, demiş. Bu sözler yarasayı iyice korkutmuş. Bunun üzerine yarasa:

– Ayol, ben kuş değilim ki! Uçarım ama ben fareyim, demiş. Gelincik, yarasayı bırakmış. Gelinciğin elinden kurtulan yarasa uçup gitmiş.

Olacak şey değilmiş. Gel zaman, git zaman yarasa yine gelinciğin eline düşmüş.

Yarasa:

– Gelincik kardeş, kıyma bana! Beni yemekle karnın doymaz ya, demiş.

Gelincik:

– Seni asla bırakmam, fareleri hiç sevmem! Kökünüzü kurutacağım, demiş. Bunun üzerine yarasa:

– Ayol ben fare miyim? Bak, ben uçuyorum! Ben kuşum, kuş, demiş. Bu söz üzerine gelincik yarasayı bırakmış. Yarasa böylece adını değiştirerek iki kez gelinciğin elinden kurtulmanın yolunu bulmuş.

Yarasa, kendi kendine:

– Sonuca ulaşmak için sadece bir yolunuz varsa başarılı olamayabilirsiniz. Tehlikeden kurtulmak için birden fazla çareniz olmalı, demiş.

Söz söylemesini bilip karşısındakini ikna etmek ayrı bir beceri ister. Öyle sözler vardır ki savaşı sona erdirir. Öyle sözler de vardır ki birçok cana mal olabilir.

YOLCU İLE AYI

İki arkadaş yola çıkmış, şehre gidiyorlarmış. Yolları üzerinde ise büyük bir orman varmış. Ormanda aklınıza gelip gelmeyen her türden hayvan yaşarmış. Hayvanların da etçili varmış, otçulu varmış. İki arkadaş, vahşi bir hayvanla karşılaşmanın korkusunu yaşıyormuş.

İki arkadaş ormanın içindeki yolda yürürken önlerine bir ayı çıkmış. Ayıyı gören adamlar kaçmaya başlamışlar fakat bir süre sonra yorulmuşlar. Adamlardan biri hemen bir ağaca tırmanmış. Diğer ağaca çıkacak fırsatı bulamamış ve kendini yere atmış. Yerde ölü gibi yatıyormuş.

Ayı burnunu uzatmış, adamı güzelce koklamış fakat adam nefes bile almıyormuş. Ayı, ölüye dokunmaz derler. Bu söz doğru olmalı ki ayı da adamı öldü sanarak bırakıp gitmiş.

Hayvanın uzaklaştığını görünce iki arkadaş rahat bir nefes almış. Ağaçtaki adam yere inmiş:

– Ayı senin kulağına bir şeyler söylemiş olmalı! Sana ne dedi, diye sormuş.

Arkadaşı önce bu söz karşısında acı acı gülmüş, sonra şöyle demiş:

– Ayı bana ne diyebilir ki? Tehlikeyi görünce seni bırakıp kaçan dostlarla sakın bir daha yola çıkma. Asıl dost dar zamanda belli olur. Dost sandığın bazı insanlar kara günde seni terk eder, dedi.

ÇINAR AĞACI

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir köy varmış. Bu köyün bağlı olduğu şehirde haftada bir pazar açılırmış. Köylüler, gruplar hâlinde pazara giderlermiş.

Bir gün yine köylüler pazara gitmişler, gün boyu ihtiyaçlarını temin etmek için pazar yerinde ve şehirde dolaşıp durmuşlar. Alışverişlerini tamamladıktan sonra köye dönmek için yola çıkmışlar. Az gitmişler, uz gitmişler; yolculuk sırasında da epeyce yorulmuşlar. Sıcaktan iyice terlemişler. Uzaktan bir çınar ağacı görmüşler.

Çınar ağacının kocaman dalları, yemyeşil yaprakları varmış. Uzaktan küçük bir tepeyi andırıyormuş.

Köylüler gitmişler, çınar ağacının altına oturmuşlar. Gölge çok serinmiş. Biraz dinlendikten sonra kendilerine gelmişler, başlarını kaldırıp ağaca bakmışlar.

– Çınar ağacı çok heybetli görünüyor fakat kısır bir ağaç! Ne meyvesi ne de yemişi var, insanın hiçbir işine yaramaz ki, demişler.

İnsanların bu konuşmaları çınar ağacını çok üzmüş. Ağacın çınar ağacı mı, yoksa meşe ağacı mı olacağı elinde değilmiş ki!... O, böyle yaratılmış. Üstelik, en güzel şekilde insanlara gölge oluşturuyor, güzel görüntüsüyle çevreyi süslüyormuş.

Çınar ağacı dayanamamış ve dile gelerek insanlara şöyle demiş:

– Siz ne nankör insanlarsınız! Benim altına oturmuş, gölgede serinliyor; yorgunluğunuzu gideriyorsunuz. Bu iyiliğimi unutup bana kısır diyorsunuz. İnsanın bir işine yaramadığımı söylüyorsunuz. İyilik ederek size yaranmak mümkün değil! Haydi bakalım, biriniz hemen benim gibi bir çınar diksin de hemen büyütsün! Böyle bir gücünüz var mı, demiş.

İnsanlar, şaşkın şaşkın birbirlerine bakıp durmuşlar. Çınar ağacının dile gelebileceğini hiç düşünmemişler. Kendi aralarında:

– Evet, aramızda bir fidan diken bir insan bile yok! Bir de kalkmış bu çınarı beğenmiyoruz. Doğrusu yazıklar olsun bize, demişler. Hemen oradan kalkıp yollarına devam etmişler.

EŞEĞİ DENEYEN ADAM

Adamın biri eşek alıp satarak geçimini temin edermiŐ. Bu nedenle ahırında birçok eşek varmış. Adam yine bir gün eşek almak için hayvan pazarına gitmiş. Gözüne kestirdiği bir eşeği almış. Sahibine:

– Bu eşeği alıyorum ama önce deneyeceğim. İyi bir hayvan ise satın alacağım, demiş. EŞeğin sahibi bu teklifi kabul etmiş.

Adam, eşeği alıp eve getirmiş. Diğer eŐeklerin arasına salmış. Sonra yemliğe biraz yem koymuş. Uzaktan eşeği takip etmeye başlamış.

EŞek, bir süre diğer eŐeklerin arasında dolaşmış. Sonra eŐeklerin arasında en tembelini, en oburunu bulmuş ve onun yanına gitmiş.

Adam:

– Bu eşek gitti ve en tembelini kendine arkadaş olarak seçti. Tembel bir eşek işime yaramaz, diye düşünmüş. Ona bir hafta misafir olarak bakmış. Şehirde pazarın olduğu gün yuları eşeğin başına takıp onu geri götürmüş ve sahibine vermiş.

Eşeğin sahibi bu işe şaşırılmış. Çünkü, ona göre bir haftada eşeğin iyi mi, yoksa kötü mü olduğunun anlaşılması mümkün değilmiş.

Eşeğin sahibi:

– Eşeğin geri getirmişsin ama bu sürede onu iyice deneyebildin mi, demiş.

Eşeği alacak olan adam da:

– Denemeye hacet kalmadı, ne eşek olduğunu seçtiği arkadaşından anladım. Gitti, en tembel ve obur hayvanı kendine arkadaş olarak seçti. Kiminle arkadaşlık kurarsa huyu da onun gibi olur, demiş.

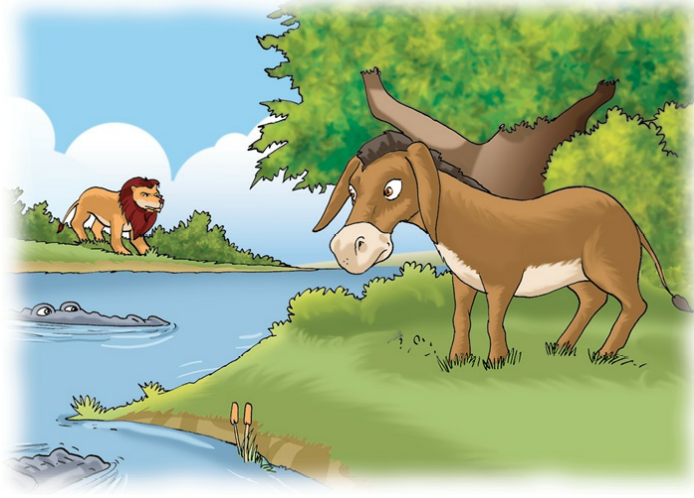

YABAN EŞEĞİ İLE EV EŞEĞİ

Yaban eşeği, karnını doyumak için gün boyu dolaŐıyormuŐ. İlkbaharda karnını doyuması kolaymıŐ ama yaz mevsimi gelince otlar kuruyup gidiyormuş. Can korkusundan öyle her yere de gidemiyormuŐ. Hele kıŐın soğuğunda hayat yaban eşeği için çekilmez bir hâl alıyormuŐ.

Günler ayları kovalamış, yine yaz mevsimi gelmiş. Yaban eşeği de karnını doyumakta güçlük çekiyormuŐ. Su içmeye rahat rahat gidemiyormuŐ, suyun baŐında timsahlar, aslanlar bulunuyormuŐ.

Yaban eşeği, bir an ormandan ayrılmış, bir köyün kenarına gelmiş. Bakmış ki ev eŐeĐini bir çayıra baĐlamıŐlar; eşek rahat rahat, gneŐlene gneŐlene otliyormuŐ. Hline imrenmiŐ. Üstelik ev eşeği çok besiliymiŐ. Biraz daha yaklaşmış:

– Merhaba eşek kardeş! Ne mutlu sana, şu tertemiz çayırdaki gönlünce karnını doyuruyorsun. Yiyeceğin tükense sahibin bulup buluşturup getiriyor. Eminim sıcak bir de ahırın vardır. Yağmurda karda dışarıda kalmıyorsun ya ne güzel! Üstelik can korkusu da yaşamıyorsun, demiş.

Ev eşiği:

– Benim hâlime çok imreniyorsun galiba! İstersen bir iki gün yer değiştirelim. Hangimizin hayatının daha rahat olduğunu görürüz. Ben de ormanda özgürce dolaşırım, demiş. İki eşek anlaşmışlar, bir süreliğine yer değiştirmişler. Yaban eşiği, ev eşiğinin yularını başına geçirmiş, çayırdaki taze otları yemeye başlamış. Ev eşiği de ormana doğru yol almış.

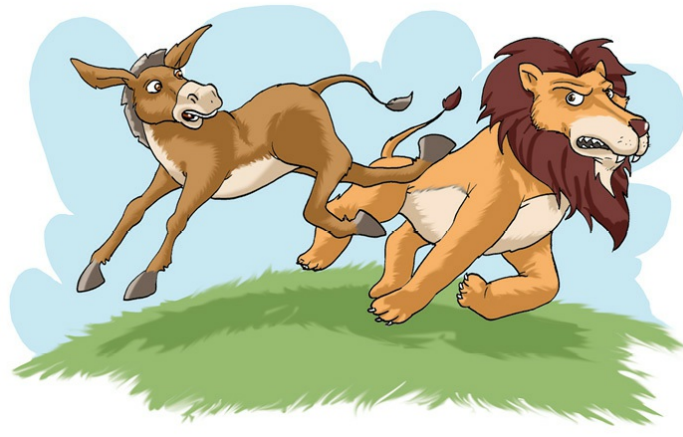
Ev eşiği o geceyi ormanda geçirmek zorunda kalmış. Ormanda daha önce hiç duymadığı sesler işitmeye başlamış, doğrusu bu sesler onu tedirgin etmiş. O gece sabahı zor etmiş. Sabah olunca meydana çıkıp yeşil ot aramaya başlamış fakat istediğini bir türlü bulamıyormuş.

Ev eşiği meydana olunca vahşi hayvanların hedefi hâline gelmiş. Önce bir kurt peşine düşmüş. Kurt, bir süre eşiği kovalamış ve kuyruğundan yapışmış. Eşek bir çifte atmış, tekmeler tam da kurdun çenesine gelmiş ve hayvan yere serilmiş. Eşek, bakmış ki pabuç pahalı, ortalıktan bir süre kaybolmuş. Artık karnını doyurmayı bir tarafa bırakıp can derdine düşmüş.

Sonraki gün ev eşiği, yine karnını doyurmaya çıkmış. Bu sefer de peşine bir aslan düşmüş. Kaçar mısın, kaçmaz mısın? Aslan, eşiği arka bacağından yakalamış fakat bir çifte darbesiyle yere serilmiş. Yaralı eşek daha ormanda durur mu? Köyün yolunu tutmuş.

Yaban eşiğinin karnı tok, sırtı pekmiş ama çok rahat değilmiş. Sahibi onu değirmene götürmüş, sırtına en ağır buğday çuvallarını yüklemiş. Değirmene giderken yol inişmiş, eşek için kolay sayılmış.

Dönüşte, ağır yük altında yokuşu tırmanmak eşiği canından bezdirmiş. Üstelik çabuk gitmiyorsun diye arada sopa da yiyormuş. Tatlı talı yemenin, acı acı çekmesi varmış.

Ev sahibi bir gün yaban eşegini ormana oduna götürmüş. Sırtına ağır bir yük sarmış. Neredeyse eşegin beli kırılacakmış. Hayvancağız, güç bela odunları eve kadar getirebilmiş. Eğere alışık olmayan sırtı yara bere içinde kalmış. Yaban eşiği artık evi terk etmeye karar vermiş.

Akşama doğru iki eşek, daha önce karşılaştıkları yerde buluşmuşlar. Yaban eşiği:

– Dostum, kuyruğundaki ve bacağındaki yara da neyin nesi? Yoksa bir yerden mi yuvarlandın, demiş.

Ev eşiği:

– Sorma kardeş, az kalsın aslanlara, kurtlara yem oluyordum. Canımı zor kurtardım. Orman hayatı bana göre değilmiş. Peki senin sırtındaki yaralar ne, diye sormuş.

Yaban eşiği:

– Biliyorsun, sırtım eğere alışık değil. Senin sahibin de taşıyamayacağım kadar yük yükledi. Sırtımda yaralar oluştu, üstelik gitmediğim zaman çubukla bana vurdu. Meğer senin bol bol yiyip içmen, çektiğin cefalara karşılıkmış. Senin hayatın, hiç imrenilecek bir hayat değilmiş. Ben bu hayatı kaldıramam, bugünden itibaren burayı terk ediyorum, demiş.

İki arkadaş vedalaşıp oradan ayrılmışlar. Herkes kendi yoluna gitmiş.

KISKANÇ EŞEK

Sahibi, eşegin sırtına odun yüklemiş, ormandan dönüyormuş. Zavallı eşek yükün altında ayakta zor duruyormuş. Ha yıkıldı ha yıkılacak durumdaymış.

Eşek, yükün altında inerken bahçede duran bakımlı bir at görmüş. Onu çok kıskanmış:

– Bol bol yedirip içiriyorlar. Tımar ediyorlar, ondan hiçbir şeyi esirgemiyorlar. Benim ise karnımı bile zor doyuruyorlar. Sonra da her işi bana gördürüyorlar. Etmedikleri eziyet kalmıyor, demiş.

Gel zaman, git zaman aradan epeyce vakit geçmiş. Etrafta savaş çılgınlıkları duyulmaya başlanmış. Hemen atı savaşa hazır hâle getirmişler. Ata, baştan aşağıya demir kuşaklı bir yiğit binmiş. Hayvanı alıp savaşın ortasına götürmüş.

Çok çetin savaşlar olmuş, savaş sona erdiğinde at ve sahibi yara bere içinde evlerine dönmüşler. İyileşmeleri de epeyce zaman almış.

Atın hâlini gören eşek, önceki söylediklerinden vazgeçmiş:

– Büyüklerin hâlini kıskanmayalım, başlarında dolaşan tehlikeleri düşünelim. Hâlimize şükredelim, demiş.

EŞEK, HORUZ VE ASLAN

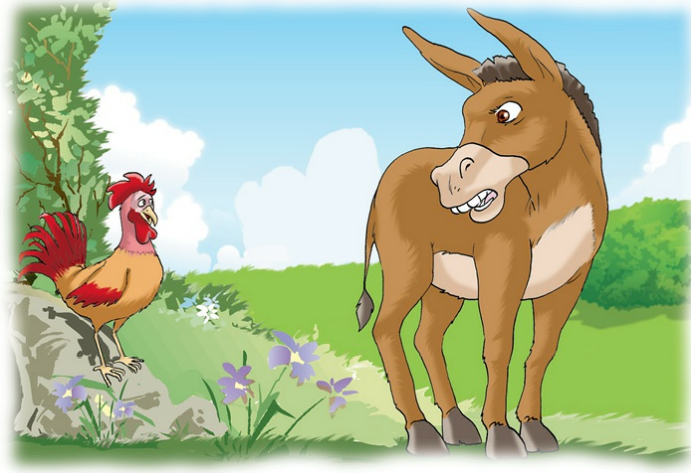
Her gün evlerin plgnde dolaŐmaktan bıkan horoz, kırlara doğru gitmiş. Orada gönlünce gezip eđlenmiŐ.

Yük çekmekten zayıflayan ve sırtı yara bere içinde kalan bir eşek varmış. Sahibi, biraz iyileşmesi ve temiz hava alması için eşeği kıra salmış. Horoz, ormanda gezinirken eşeği görmüş, eşeğin yanına gitmiş:

– Merhaba eşek kardeş! Buralarda ne arıyorsun, evden katın herhlde, demiş.

EŞek:

– Hayır horoz kardeş, evden kamadım! Yük çekmekten yorgun ve zayıf düŐtüm. Sırtımda yaralar açıldı. Sahibim bana acıldı. İyileŐmem ve temiz hava almam için beni buralara gönderdi, demiş.

Horoz:

– Ben de köyde yaşamaktan bıktım, kırlara çıktım. Buralarda da sıkılmaya başladım. Seninle arkadaş olmak istiyorum, demiş. Eşek, bu arkadaşlık teklifini kabul etmiş. Ormanın kıyısındaki çınar ağacını barınma yeri olarak kabul etmişler. Eşek, ağacın altında, horoz da dallarında yaşıyormuş.

Kırda yaşamaya başlayan horoz, alışkanlıklarını da bırakmıyormuş. Sabahleyin güneş doğmadan önce ötmeye başlıyor, ormandaki hayvanları uyandırıyor. Bazı hayvanlar bu sestен rahatsız olsa bile, çoğu horozun ötüşünden memnunmuş. Böylece güne erken başlıyorlar, miskin miskin yatmıyorlarmış.

Bir gün bir aslan, sabahleyin erkenden çınar ağacının bulunduğu yere doğru gelmiş. Uzaktan eşeği fark etmiş. Kendi kendine:

– Bugün çok şanslıyım, sabah erkenden bir av buldum, demiş. Bu sırada horozun ötme vaktiymiş. Horoz ötmeye başlayınca aslan korkup kaçmaya başlamış. Meğer aslan horoz sesinden çok korkarmış.

Eşek, aslanın kendisinden korktuğunu sanmış ama bir aslanın eşekten korktuğu nerede görülmüş. Aslanı takip etmiş. Öyle uzaklaşmışlar ki artık horozun sesi duyulmuyormuş.

Horozun sesi kesilince aslan rahat bir nefes almış. Arkasına dönüp baktığında eşeğin kendisini kovalamaya çalıştığını fark etmiş ve bir anda durmuş. O anda eşek de neye uğradığını anlayamamış.

Geri dönen eşek, dört nala kaçmaya başlamış. Bir süre eşek önde, aslan arkada koşmuşlar. Horozun sesinin duyulduğu yere gelince aslan, eşeğin peşini bırakmış.

Horoz, bir gün çayırdaki otları karıştırıp duruyormuş. Yukarıdan bir kartal, horozu görmüş. Tam inip yakalayacağı sırada horoz kartalı fark etmiş. Hemen eşeğin yanına gitmiş. Eşek, horozu kartaldan korumuş. Kırda yaşamak, öyle hayal edildiği gibi kolay değilmiş.

Yaz boyu hem dinlenen hem de beslenen eşek biraz kendine gelmiş. Yaraları iyileşmiş. Hava serinlediği için horoz da artık kırda kalamayacağını anlamış. Birlikte, köye, asıl yaşadıkları yere geri dönmüşler.

EŞEK, TİLKİ VE ASLAN

Ormanda tek başına dolaşan eşek, tilki ile karşılaşmış. Tilki:

– Merhaba eşek kardeş! Bakıyorum da çok cesaretlisin, ormanda tek başına dolaşıyorsun! Ama zor durumda kalınca benim kurnazlıklıktan yararlanmalısın. Bunun için seninle dost olalım, demiş.

Eşek de tilkinin dostluğunu kabul etmiş. Birlikte avlanmak için ormana doğru gitmişler. Önce karşılarına bir aslan çıkmış, onu avlamaları gerekiyormuş. Aslan bu, kolay kolay eşeğe ve tilkiye yem olacak değil ya!

Tilki, başlarına gelecek tehlikeyi hissetmeye başlamış. Usulca eşegi terk edip aslanın yanına gitmiş:

– Efendim, lütfen bana dokunmayınız! Bana dokunmazsanız eşegi alıp size getiririm, demiş. Aslan, tilkinin önerisini kabul etmiş.

Tabi, tilkinin öncelikli olarak eşegi ikna etmesi gerekiyormuş.

– Eşek kardeş, ormanların kralı aslan sarayında bizi misafir olarak bekliyor. Sarayda bugün büyük bir şenlik yapılacaktı. Bu gece herkes orada olacaktı. Hava kararmadan saraya ulaşmalıyız, demiş. Saray diyerek gidecekleri inin önüne de bir tuzak kurmuş.

Eşek:

– Ne sarayı, ne eğlencesi tilki kardeş? Karnımız zil çalıyor, hani avlanıp da karnımızı doyuracaktık, demiş.

Tilki:

– Ne avlanması eşek kardeş! Kral eğlencenin yanında ziyafet de verecek, orada karnımızı güzelce doyururuz, demiş.

Eşek bakmış, olacak gibi değil! Tilkinin önerisini kabul etmek zorunda kalmış. Birlikte yürümeye başlamışlar. Az gitmişler, uz gitmişler fakat bir türlü saraya ulaşamamışlar. Aslında saray yerine, aslanın inine gidiyorlarmış. İne iyice yaklaştıkları sırada eşek tuzağa düşmüş ve hareket edemez hâle gelmiş. Uzaktan olanları gören aslan çok sevinmiş. Koşup eşeğin bulunduğu yere gelmiş. Bakmış ki eşeğin tuzaktan kurtulacağı yok! Aslan:

– Nasıl olsa eşek tuzakta kalacak, ben önce tilkiyi yiyeyim demiş. Koşmuş ve tilkiyi yakalamış.

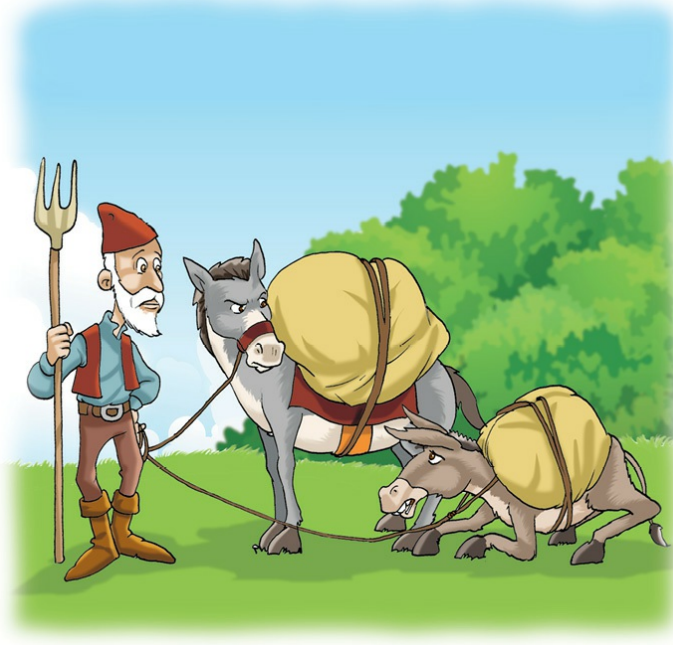
Tilki kendi kendine söylenmiş:

– Benim gibi dostuna tuzak kurmaya kalkışanlar kendileri de tuzağa düşer. Aslan şimdi ikimizi de yiyecek! Ne güzel eşekle birlikte geçinip gidiyorduk. Birlikte karşı koysak belki de aslanı başımızdan uzaklaştırırdık! Fakat son pişmanlık fayda vermiyor.

EŞEK İLE KATIR

Bir çiftlikte bir eşekle katır varmış. Çiftçi onları yük taşımakta kullanıyormuŐ. Karınlarını doyuruyor, tımarlarını aksatmadan yapıyormuŐ. En güzel yiyeceklerle onları besliyormuŐ. Onlara da yük taşımak kalıyormuŐ.

Çiftçi, bir gün eşeği ve katırını alıp tarlaya gitmiş, onlara buğday sapı yüklemiş. İkisinin yükü de eŐit miktardaymıŐ fakat tarla çok uzakmıŐ. İkisine de eŐit miktarda yük yükledikleri için eşek bu olaya fena hâlde kızmış:

– Katıra bana yedirdiklerinin iki katını yediyorlar, ikimize de aynı ağırlıkta yük yüklüyorlar. Katır benim iki katımı yiyorsa ona da benim iki katım kadar yük yüklemeleri gerekir. Bu hiç adil bir davranış değil, demiş.

Eşeğin sözleri katırın kalbini kırmış ama o anda hiçbir şey söylememiş. Yol uzak, yük ağır olunca eşek zorlanmaya başlamış. Daha yol yarı olmadan yorulmuş ve olduğu yerde kalmış. Çiftçi ne yapacağını şaşırılmış. Eşeğin sırtındaki yükün bir kısmını alıp katıra yüklemiş.

Yükü hafifleyen eşek yavaş yavaş yürümeye başlamış fakat bir süre sonra yine yorulmuş. Ayakta duracak hâli yokmuş ve sonunda yere yıkılmış. Çiftçi, eşeğin sırtındaki yükün tamamını alıp katıra yüklemiş.

Eşek, yattığı yerden güçlükle kalkmış, yolda zor yürüyormuş. Çiftçi ne yapsın, eşeği de katırın sırtına saramaz ya! Yavaş yavaş eve doğru yol almaya başlamışlar. Katır, bir ara başını kaldırıp eşeğe bakmış:

– Şimdi, bana niçin fazla yedirdiklerini anladın mı? Benim çok yediğime bakmadan önce yaptığım işi düşünmeliydin! Böyle davransaydın boş yere konuşup kalbimi kırmazdın, demiş.

BAHÇIVANIN EŞEĞİ

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir bahçıvanın eşegi varmış. Eşek çok çalışır, az yermiş. Bahçıvan, az yediği için eşeğinden çok memnunmuş. Fakat eşek ne zamana kadar az yiyip çok çalışacak ki?... Sonunda zayıflayıp yük taşıyamaz duruma gelebilirmiş.

Bir gün eşek kendi kendine:

– Şu bahçıvanın elinden kurtulayım da başka bir şey istemem! Allahım bana yeni bir efendi ver, demiş. Eşegin dileği kabul olmuş. Eşek, bir çömlekçiye satılmış.

Çömlekçi, eşegi durmadan çalıştırıyormuş. En ağır çamur çuvallarını zavallı hayvana yüklüyormuş. Eşegin beli kırılacak gibi oluyormuş. Bir başka gün testi, çömlek yüklemiştir, kırmasın diye eşegi hiç durmadan dinlenmeden yürütmüşler. Bahçıvan, çömlekçiden daha iyiymiş. Hiç olmazsa ıvır zıvır şeyleri eşeğe yükleyip taşıtıyormuş. Bunlar da eşegi hiç yormuyormuş.

Eşek, burada da kendisine rahat olmadığını anlamış. Yine:

– Şu çömlekçinin elinden kurtulayım da başka bir şey istemem! Allahım bana yeni bir efendi ver, demiş. Eşeğin dileği kabul olmuş. Eşek, bir deri tüccarına satılmış.

Derici, eşiği her gittiği yere götürüyormuş. Taze yüzülmüş derileri tuzluyor ve bir çuvala koyuyormuş. Sonra bu ağır çuvalları eşiğe yüklüyormuş. Eşek, dericiyi hiç sevmemiş. Eşiğe en ağır yükleri derici yüklüyormuş. Daha önceki efendileri derici kadar insafsız değilmiş.

Eşek:

– Ne akılsız başım varmış! Ne dedim de ilk sahibimden şikâyetçi oldum? Onun kıymetini yeni yeni anlıyorum. Korkarım bir gün gelecek bu derici, benim de derimi yüzecek, demiş.

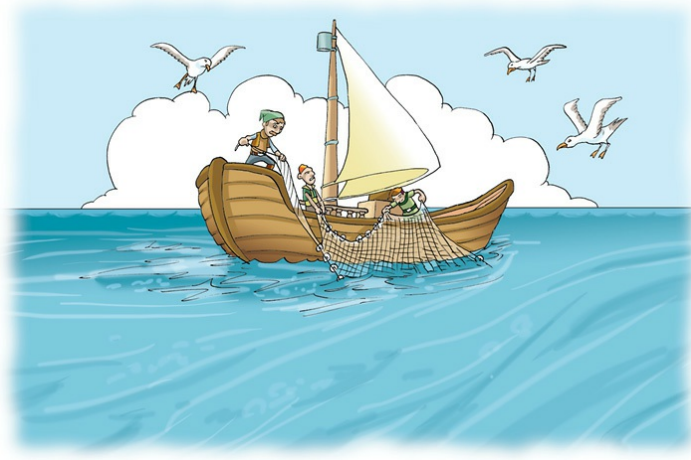
Derici uzun süre eşiği çalıştırmış, hayvanın sırtı yara içinde kalmış. Sonra onu kırlara doğru salıvermiş. Eşek özgürlüğüne kavuşmuş ama onda eşeklik kalmamış. Bir kemik yığını hâline gelmiş. Eşiği yemek için iki akbaba gelse biri aç gidermiş, zavallı o kadar çok zayıflamış.

MAYMUN İLE BALIKÇILAR

Balıkçılar, hazırlıklarını yapıp büyük bir denizin kıyısına gelmişler. Maymunun biri de ağaca çıkmış, balıkçıların ne yaptıklarına bakıyormuş.

Güneşli bir hava varmış, deniz de dalgalı değilmiş. Balıkçılar sahilden biraz açılmışlar, ağlarını denize atmışlar. Bir süre bekledikten sonra ağları toplamaya başlamışlar ve bol miktarda balık tutmuşlar. Doğrusu bugün kısmetleri çok iyiymiş. Uzaktan bakınca balıkçıların işi çok kolay görünüyormuş.

Ama her zaman hava ve deniz böyle olmazmış. Balıkçılar fırtınalı, karlı boranlı günlerde de denize açılmak zorunda kalırmış. Balık tutamadan döndükleri günler de olurmuş. O zaman balıkçılık çekilmez bir hâl alırmış. Davulun sesi uzaktan hoş geldiği için, maymun da balık tutmanın çok kolay olduğunu düşünmüş.

Bir gün yine balıkçılar, ağları çekip balıkları toplamışlar. Bir süre oradan ayrılmışlar ve karınlarını doyurmaya gitmişler. Her zaman olduğu gibi meraklı maymun da onları takip ediyormuş. Balıkçılar gider gitmez tekneye çıkmış. Daha önceden nasıl balık tutulduğunu görmüş ya! O da hemen balıkçılık yapmaya kalkışmış. Maymun bu, ne görse taklit etmeye çalışırmış!

Maymun, ağları denize salmaya çalışmış fakat bir türlü bunu becerememiş. Ağları suya atmak şöyle dursun, ağlara kendi takılmış. Ağlardan kurtulayım diye çabalarken büsbütün dolanmış, boğulacak gibi olmuş. O zaman içinden:

– Oh olsun bana! Balıkçılığı iyi öğrenmeden balık tutmaya kalktım. Bilmediğim bir işe girişince kazanmak şöyle dursun ben kaybettim. Zaten bakarak iş öğrenilseydi kedilerle köpekler kasap olurdu, demiş. Ağın içinde debelenip durmuş.

Bir süre sonra balıkçılar gelmiş, ağların içinde maymunu görünce şaşırılmışlar. Sonra onu ağdan kurtarmışlar.

Bir gün balıkçılar, maymunu yanlarına alıp uzun deniz yolculuğuna çıkmışlar. Açık denizlerde daha büyük bir tekne ile daha fazla balık tutacaklarmış. Maymunu da oynatarak yolculuk sırasında can sıkıntısını gidereceklermiş.

Güzel bir şekilde başlayan yolculuk, havanın kararmasıyla değişmeye başlamış. Rüzgâr artmış, fırtına kopmuş. Gemi bir süre büyük dalgalara dayanmış ama fırtına dinmek bilmiyormuş. Geminin batacağını düşünen maymun kurtuluşu, denize atlamakta görmüş. Yüzerek yakınlardaki adaya çıkmayı düşünmüş.

Bir süre sonra fırtınaya dayanamayan gemi su almaya başlamış ve denizin derin sularında kaybolup gitmiş. Gemideki balıkçılar da bin bir güçlükte yüzerek yakındaki adaya çıkmışlar.

Maymun yüzerken öteden beri bir yunus geliyormuş. Maymunun boğulmakta olduğunu görmüş ve ona yardım etmek istemiş. Usulca maymunun altına girmiş onu adaya kadar götürmüş. Meraklı maymun, balık tutma merakı yüzünden az kalsın canından oluyormuş.

EŞEK İLE KÖPEK

Çiftçinin birinin küçük bir köpeği ile bir eşeği varmış. Çiftçi hep köpeği ile oynarmış. Küçük yaramaz da pek sevimliymiş.

Çiftçi pazara gitse köpeğini unutmaz, ona da bir şeyler getirirmiş. Köpek de onu karşılar, kuyruğunu sallayarak sahibinin kucağına atılırmış. Eşek, bu hâli kıskanmaya başlamış:

– Őunların samimiyetini anlayamıyorum. Şu köpeğin güler yüzü dışında neyi var ki? Yükü çeken benim, çarşıya giderken sahibimi ben taşıyorum. Yine de üvey evlat muamelesi görüyoruz. Ben, köpeğin yaptığı hareketlerin âlâsını yaparım, demiş.

Çiftçi, bir gün yine pazara gitmiş fakat yanında eşegi götürmemiş. Pazardan dönerken eşek onu kapının önünde güler yüzle karşılamış. Zıplayıp oynamış, adamcağızın kucağına atılmaya kalkışmış. Ama ayağı ile adamın kafasına vurup canını acıtmış. Çiftçi, eşegin hareketlerine çok kızmış. Koca eşegi, küçücük köpek gibi sevecek değil ya!

Çiftçi, eşegi azarlamış:

– Of başım, başım kırılacak sandım! Eşek, çabuk buraları terk et! Bir süre seni gözüm görmesin, demiş.

Eşek hatasını anlamış. Kendi kendine:

– Vay akılsız başım, köpeğin hareketlerini taklit etmeye kalkıştım, sahibimin kafasını yardım. Köpeği kıskanıp ona özenmemeliydim, demiş. Bu olaylar karşısında köpek de çok üzülmüş. Olaylara kendisinin sebep olduğunu düşünüyormuş.

Biraz teselli bulmak ve temiz hava almak için eşek ile köpek evden uzaklaşmaya karar vermişler. Bu süre içinde çiftçinin belki siniri yatıştır da eşegi affedebilirmiş.

Yolda yürürken bir mektup bulmuşlar. Eşek mektubu alıp açmış ve yüksek sesle okumaya başlamış. Mektupta tam da eşegin hoşuna gidecek şeyler yazıyormuş. Hep çayır, yulaf, taze ot sözleri geçiyormuş. Köpek bu ifadeleri dinleye dinleye sıkılmış:

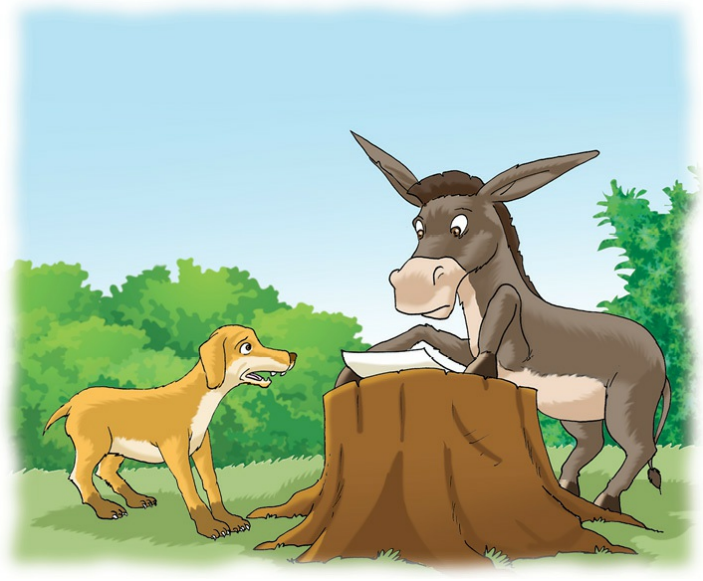
– Eşek kardeş, hele biraz aşağılarını oku! Bakalım et, kemik sözleri geçiyor mu? Mektup benim için çok sıkıcı hâle geldi, demiş.

Eşek, mektubu baştan aşağı okumuş, bir türlü köpeğin aradığını bulamamışlar. Bunun üzerine köpek:

– Atıver o mektubu! Dostum baksana baştan aşağıya anlamsız şeyler yazıyor. Zaten canımız sıkkın durumda, biraz da bu mektup bizi rahatsız etmesin, demiş.

Eşek de:

– Evet, haklısın köpek kardeş! Senin gibi sahibimize oyun yapmaya kalkışmam ne kadar manasızdı. Senin de ot, yulaf, çayır kelimelerini duymam o kadar anlamsızdır, demiş.

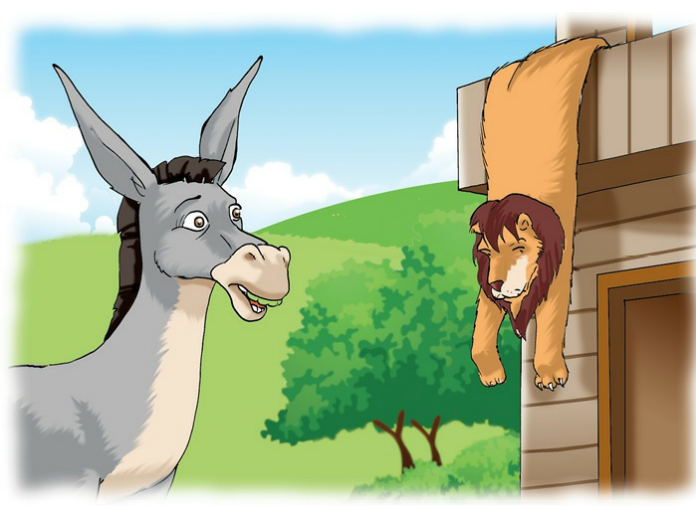
ASLAN POSTU

Ormanda dolaşan yaban eşeği, s¼rekli olarak vahőhi hayvanların saldırısına maruz kalıyormuő. Bir g¼n peşine bir kurt takılıyor, başka bir g¼n aslan kovalıyormuő. Orman, yaban eşeği için zindan olmaya başlamış.

Eşek, bu zor durumdan kurtulmak için çareler aramaya başlamış. Dalgın dalgın dolaőırken bir k¼y¼n kenarına kadar gelmiş. Etrafına bakınırken evin balkonundaki aslan postu dikkatini çekmiş.

– Ben bu aslan postunu alır da giyersem kimse bana dokunamaz. Ormanda krallar gibi yaőarım, demiş. Hemen aslan postunu ¼zerine geçirmiş. Doğruca ormanın yolunu tutmuş.

Aslan postunu giyen eşeği ormandaki b¼t¼n hayvanlar saygıyla karőılamıőlar. Hele aslanlarla kurtların ona saygı duymaları eşeğin çok hoşuna gitmiş.

Eşek bir gün kurdu yanına çağırılmış:

– Kurt kardeş, bundan sonra hiçbir hayvana zarar vermeyeceksin, ota meyve ile besleneceksin, demiş. Kurt, bu sözler karşısında şaşırıp kalmış:

– Efendim, bana acıyın! Ben yıllardır etle besleniyorum, şimdi nasıl ot yiyebilirim, demiş. Aslan postuna bürünen eşeğin yanından üzgün bir şekilde ayrılmış.

Eşek, bir süre sonra aslanları yanına çağırtmış. Aslanlar, eşeği görünce önünde saygıyla eğilmişler. Eşek onlara:

– Arkadaşlar, bu zamana kadar zavallı hayvanları avlamak için onlara çektirmedığımız eziyet kalmadı. Artık hayvan avlamak yasak. Bundan sonra kardeş kardeş yaşayacağız, demiş. Bu sözler, aslanların hoşuna gitmese de kralın sözlerini kabul etmek zorunda kalmışlar.

Eşeğin keyfine diyecek yokmuş. Her tarafa emirler yağdırıyor, karşı gelenleri azarlıyormuş. Hayal edemeyeceği bir saltanat sürüyormuş. Yanına birkaç tane de ormanı yönetmek için yardımcı almış. Yardımcılar arasında her hayvan türünden bir temsilci varmış.

Eşek de bu saltanatın ne zamana kadar süreceğini merak etmeye başlamış. Doğrusu, bu krallığın elinden gitmesini hiç istemiyormuş.

Aslan postuna bürünen eşek bir gün hayvanların arasında dolaşmaya çıkmış. Aklı sıra, hayvanların durumunu daha yakından görmek, dertlerine ortak olmak ve sevinçlerini paylaşmak istiyormuş. Bu sırada bir rüzgâr, bir fırtına tozu dumana katmış. Göz gözü görmüyormuş. Rüzgârda eşeğin sırtındaki post çıkmış ve yerlere savrulmuş. Kralın, aslında bir eşek olduğu böylece ortaya çıkmış.

Eşek, başına gelecekleri tahmin etmiş ve oradan hızla uzaklaşmış. Hayvanlar bunun peşine düşmüşler ama eşek çoktan gözden kaybolmuş ve canını kurtarmış. Krallık günleri de tatlı bir hatıra olarak kalmış. Onun krallığı döneminde zavallı bazı hayvanlar rahat bir nefes almışlar.

Eşeğin aslana özenip kendini kral ilan etmesi elbette çok gülünçmüş. Bu davranışı başına bela getirmiş, erken kaçmasa canından bile olabilirmiş.

EŞEK İLE KURT

EŞeğin biri çayırda otluuyormuŐ. O sırada bir kurdun etrafta dolandığını gormuŐ. Kurt bir süre sonra eşeğin yanına gelmiş.

– Merhaba eşek kardeş, tek başına burada canın sıkılmıyor mu? Gel birlikte dolaŐalım, eğlenelim, demiş.

EŞek:

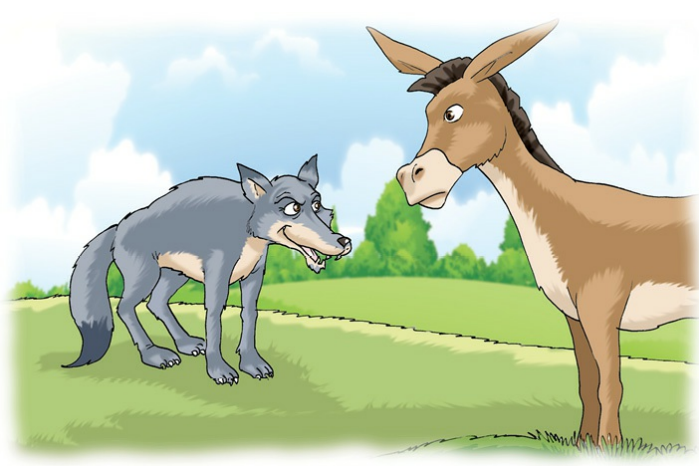
– Ben de gezip tozmayı istemez miyim? Fakat ayağım çok ağrıyor, demiş.

Kurt:

– Ayağına ne oldu, diye sormuş.

EŞek:

– Bir itten geçiyordum, ayağıma büyük bir diken battı, canımı çok acıtıyor. Biliyorum, sen Şu anda beni yemeyi düŐünüyorsun! Fakat beni yerken bu diken ağzına batabilir, sen de benim gibi acı çekersin. En iyisi, sen dikenini çıkar ve beni oyle ye, demiş.

Kurt, eŖeğin sözlerine kanmıŖ ve bu öneriyi kabul etmiŖ. Gidip eŖeğin ayağını kaldırmıŖ ve dikenini aramaya baŖlamıŖ. Kurt, dikenini aradursun eŖek iftiyi kurdun çenesine indirmiŖ. Kurdun enesi darmadağın olmuŖ ve diŖleri yere dklmŖ.

Bir süre sonra kurdun aklı baŖına gelmiŖ, bu sırada eŖek de orayı terk edip gitmiŖ.

Kurt:

– Oh olsun bana! Ben babamdan kasaplık öğrendim fakat hekimlik yapmaya kalkıŖtum! Bilmediğim iŖlere girmiŖim için baŖıma bunlar geldi, demiŖ.

YABAN GÜVERCİNLERİ İLE EV GÜVERCİNLERİ

Avcıların bin bir türlü tuzağı vardır. Hayvanların çoğu bu tuzakları bilmediği için çabucak yakalanıverirler.

Avcının biri ağlarını kurmuş ve ağlara birkaç ev güvercini bağlamış. Ev güvercinleri için ağa bağlı olmakla kafeste yaşamak çok da farklı değilmiş. Tuzağı kuran avcı beklemeye ve olacakları uzaktan seyretmeye başlamış.

Yaban güvercinleri, uzaktan ev güvercinlerini görmüşler. Onların ağlara takılı olduğunu fark etmişler. Durumlarını öğrenmek ve hâllerini sormak için yanlarına kadar gelmişler.

– Arkadaşlar, ne oldu size? Bu ağlara nasıl yakalandınız, diye sormuşlar. Fakat bu sırada onlar da ağlara takılmışlar. Tuzağa düştüklerini anlamışlar ama iş işten geçmiş artık!

Avcı koşup gelmiş ve yaban güvercinlerini yakalamış. Yaban güvercinleri, başlarına geleni görünce ev güvercinlerine çok kızmışlar:

– Avcı buraya tuzak kurmuş, neden bize haber vermediniz? Biz sizin kardeşleriniz değil miyiz? Kendi çıkarlarınız uğruna kardeşlere kıyılır mı, demişler. Ev güvercinlerine sitem etmişler.

Aslında ev güvercinleri de yaptıklarını beğenmemişler fakat:

– Ne yapalım? Hısım akrabayı korumamız, onlara iyilik yapmamız gerekiyor ama bunu yapmazsak efendimiz bize kızar. O zaman hayat bizim için çekilmez olur, sonra acısı bizden çıkar.

Fakat avcı çok iyi kalpliymiş. Zaten yaban güvercinleri zarar görmesinler diye ağdan oluşan tuzak kurmuş. O sadece güvercinlerinin sayısının biraz fazla olmasını istiyormuş. Yaban güvercinlerini, belki eve alışırlar diye bir iki gün kafese koymuş. Onların yemlerini ve sularını vermiş. Daha sonra onları salmış. Yaban güvercinleri zaman zaman gelip ev güvercinleriyle yem yiyor, onlarla sohbet ediyorlarmış.

YİĞİT İLE ASLAN

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir ihtiyar adam varmış. Bu adamın yiğit bir oğlu varmış. Delikanlının gözü hiçbir şeyden yılmazmış. Avlanmayı, özellikle aslanları yakalamayı çok severmiş. Ormanın vahşi hayvanları ondan korkar olmuşlar.

İhtiyar adam, oğlunun bu durumunu endişe ile takip ediyormuş. Başına kötü bir iş gelmesinden korkuyormuş. Bir gece yine endişeli bir şekilde yatmış ve rüya görmeye başlamış. Rüyasında, oğlunu bir aslanın yakalayıp parçaladığını görmüş ve çok korkmuş. Bir süre sonra uyanmış ve gördüklerinin rüya olduğunu anlayınca derin bir nefes almış. Kendi kendine:

– Bizim oğlan sürekli ava gidiyor, sakın gördüklerim bir gün gerçek olmasın, demiş.

İhtiyar adam, yüksek bir ev yaptırmış, oğlunu oraya kapatmış. Bir daha ne ava göndermiş ne de onu binadan dışarı çıkarmış. Delikanlının eğlenmesi için binanın duvarlarına değişik hayvan resimleri çizdirmiş.

Duvardakiler arasında bir de aslan resmi varmış. Delikanlı o resimlere baktıkça eğlenmek şöyle dursun ava gittiği günleri hatırlayıp üzülyormuş. Özellikle aslan resmine bakınca:

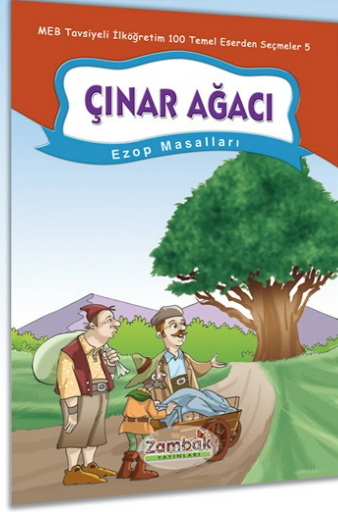
– Babam beni bırakacak da siz ormanda rahat rahat dolaşacaksınız, öyle mi? Ormanı size dar ederdim ya ne ise! Sen çok kötü bir hayvansın! Babamın gördüğü bir yalancı düş yüzünden eve kapanıp kaldım. Bir yere çıkamıyorum, elimden bir şey gelmiyor, demiş.

Delikanlı dayanamamış, resimdeki aslanın gözünü çıkarmak için duvara bir yumruk indirmiş. Ama duvarın orasında küçük bir çivi varmış, çivi delikanlının parmağına batmış. Parmağı şişmiş.

Parmağındaki yaradan dolayı çocuğun ateşi çıkmış, iyileşmesi için götürmedikleri doktor kalmamış. Çocuğu bu deritten zor kurtarmışlar.

Bu resimmiş, gerçek bir aslan değilmiş fakat yine de delikanlının zarar görmesine sebep olmuş.

MEB Tavsiyeli İlköğretim 100 Temel Eserden Seçmeler

1. TILKI İLE TAVŞAN
2. İHTİYAR AT
3. KAVAL ÇALAN BALIKÇI
4. PAPAĞAN İLE KEDİ
5. ÇINAR AĞACI
6. ÇİRKİN ÖRDEK YAVRUSU
7. ESKİ EV
8. TİMUR'UN FİLLERİ
9. KURT AVI
10. RÜYA
11. ÇOBAN İLE KRAL
12. İKİ DOST
13. KUYUDAKİ TILKI
14. TAVUS KUŞU
15. BAKKAL İLE PAPAĞAN
16. ÜÇ ÖĞÜT
17. KÜTÜK
18. PEMBE İNCİLİ KAFTAN
19. ALTIN IŞIK
20. ŞERİN
21. DUT YEMİŞ BÜLBÜL
22. KÜLAH
23. GİZLİ MABET
24. MUTLU PRENS
25. BİLLUR KÖŞK
26. GULİVER'İN GEZİLERİ
27. HEİDİ
28. ALİCE HARİKALAR DİYARINDA
29. GEÇTİ BOR'UN PAZARI
30. YARIM ELMA

Zambak
YAYINLARI

